

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY
státní příslušnost: XY
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-5049-3/ČJ-2021-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci, občanu XY, správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 19. 12. 2020, čj. KRPA-206738-20/ČJ-2020-000022-ZAM, podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU), stanovil správní orgán I. stupně na 1 rok. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnutím ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-5049-3/ČJ-2021-930310-V244, tak, že část výroku ve znění „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a to na dobu 1 (jeden) rok“ se mění a nově zní „...ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 9 měsíců“, ve zbylé části pak bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Ke snížení délky uloženého správního vyhoštění žalovaná přistoupila z důvodu, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pouze za jednu skutkovou podstatu, přestože s ním řízení bylo zahajováno pro naplnění znaků dvou skutkových podstat.
3. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení tohoto druhého rozhodnutí žalované.
4. Soud pro úplnost dodává, že v dané věci rozhodoval správní orgán I. stupně již podruhé, a to poté, co bylo jeho původní rozhodnutí ze dne 9. 8. 2020, čj. KRPA-206738-10/ČJ-2020-000022-ZAM, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 12 měsíců, zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 20. 11. 2020, čj. CPR-28559-3/ČJ-2020-930310-V244.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobce v žalobě namítl, že nevykonával práci ve smyslu závislé práce, na jejíž znaky odkázal, konkrétně na § 2 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. V době pobytové kontroly se toliko seznamoval s pracovní agendou, a to za účasti pracovníka dodavatelské společnosti. Protože se žalovaná nijak blíže nezabývala uvedenými znaky a neprovedla hlubší dokazování, žalobce též namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobce zastává názor, že nemůže být sankcionován pouze za záměr výkonu nelegální práce.
6. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i na shromážděný materiál. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Věc přitom v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal bez jednání, neboť žalovaná s takovým projednáním vyslovila výslovný souhlas a žalobce nařízení ústního jednání k výzvě soudu nepožadoval.
9. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro posouzení dané věci a po provedeném jednání soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. K tomu soud uvádí následující. Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 9. 8. 2020 byla hlídkou cizinecké policie provedena na adrese XY pobytová kontrola, v rámci které byl v pracovním oděvu s logem společnosti úklidové firmy XY zaštižěn žalobce. K prokázání své totožnosti předložil svůj biometrický pas, s otiskem vstupního razítka do schengenského prostoru dne 10. 1. 2020 v XY, a průkaz k povolení k pobytu

vydaný XY republikou, platný do 19. 2. 2022. Žádné povolení opravňující k výkonu výdělečné činnosti na území ČR nepředložil, proto byl téhož dne zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění.

11. V rámci protokolu o výsledku, provedeného se žalobcem dne 9. 8. 2020 (čj. KRPA-206738-8/ČJ-2020-000022-ZAM) žalobce uvedl, že do ČR přicestoval ze XY dne 10. 1. 2020, od té doby z ČR nevycestoval. Má platné povolení k pobytu vydané XY republikou, platné do 19. 2. 2022. Byl si vědom, že na biometrický pas mohl cestovat po Evropě pouze za účelem turistiky a pobývat zde 90 dní. V ČR si přivydělával brigádně, kde se dalo, pracoval na stavbách i v úklidových službách. Brigády hledal přes inzeráty. Původně chtěl pracovat v XY, kde má vydané povolení k pobytu za účelem práce, ale tam nikde nepracoval. Do ČR přijel sám vyloženě za účelem práce. K pobytové kontrole v prostorách XY uvedl, že práci vykonával pouze druhý den, nastoupil 8. 8. 2020, práci u firmy XY sehnal přes internet. Je ještě v zácviku, proto ještě žádnou odměnu nedostal. Na pevném termínu výplaty mzdy se nedomlouvali, má slíbeno 100 Kč na hodinu. Do XY se dostal hlavním vchodem, pak pokračoval za dispečerem panem XY, který mu dal pracovní oděv (tričko a kalhoty). Pracoval v prádelně, proto další věci pro práci nepotřeboval. Pracovní doba byla od 7:00 do 16:00 hod. Následoval by další rozpis služeb typu „krátký“ a „dlouhý“ týden, který mu měl pan XY dodat. Pracovní činnost žalobce měla spočívat v příjmu špinavého prádla a mopů, následně je měl roztrždit, rozdělil zase čisté a umístil do skřínky. Žádnou smlouvu ani jiné dokumenty nemá a nepodepisoval. Na ubytovně bydlí sám, tam se i zdržuje. Nikdo po něm žádné pracovní povolení nechtěl. K výslovnému dotazu správního orgánu I. stupně žalobce potvrdil, že v XY pracoval dne 9. 8. 2020 jako úklidový pracovník, a pracoval tam již od 8. 8. 2020 pouze na ústní domluvu. Zaměstnavatele nezná, práci mu přiděloval a kontroloval pan XY, ale osobně ho vůbec nezná. Záloha ani plat mu zatím vyplacena nebyla. Živnostenský list nevlastní, nemá ani pracovní povolení pro výkon výdělečné činnosti v ČR. Nevěděl, za jakých podmínek může pobývat a pracovat v ČR, věděl, že na základě biometrického pasu může cestovat po EU.
12. Dále z výsledku žalobce vyplynulo, že v ČR pracoval poprvé již v roce 2019 v prodejně XY jako ostraha na XY vízum. Jinak měl vždy neoficiální brigády. V XY byl naposledy v dubnu 2019.
13. Žalobce dále uvedl, že rodinu má v zemi původu, je rozvedený. Má přítelkyni, dvě děti, dvě sestry a babičku, s nimi je v kontaktu. Může bydlet u rodiny. V ČR ani na území EU žádnou rodinu nemá, v ČR bydlí v hotelu XY. V zemi původu byl naposledy před svým příjezdem do ČR, ve vlasti bydlí v bezpečné oblasti, v případě návratu mu nehrozí žádné nebezpečí. Jeho plánem bylo setrvat v ČR a legalizovat si pobyt. Do vlasti cestovat nechtěl, ale může se tam kdykoliv vrátit bez jakéhokoliv postihu. V ČR nic nevlastní, v zemi původu vlastní byt, v němž nyní bydlí jeho babička. Zdravotní pojištění sjednané nemá, je zdravý. Nemá rodinným příslušníkem občana EU, nebydlí ve společné domácnosti s občanem EU, nikoho zde nemá, žádnou osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, ani osobu, kvůli které by ukončení pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Do veřejného dění v ČR se žalobce nezapojuje, nemá zde ani žádné kulturní, ekonomické či společenské vazby. Nemá žádná překážka ani důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR, žalobce zde nemá žádné pohledávky ani závazky, finanční prostředky má, vycestuje dobrovolně. Závěrem žalobce dodal, že by se chtěl vrátit do XY a pracovat tam na stavbách.

14. Po dalším procesním vývoji (viz shora bod 4.) správní orgán I. stupně vydal dne 19. 12. 2020 rozhodnutí o uložení správního vyhoštění v délce 1 roku.
15. K odvolacím námitkám žalovaná odvolání žalobce zamítla a s korekcí v otázce délky uložení správního vyhoštění na 9 měsíců, a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. K odůvodnění snížení celkové doby vyhoštění pak žalovaná na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedla nutnost zachování principu proporcionality a opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona a správní praxi aplikované v obdobných případech.
16. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
18. Pro účely zákona o pobytu cizinců se „zaměstnáním“ podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak, popřípadě má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území ČR. „Zaměstnáním“ se přitom rozumí zaměstnání v pracovněprávním vztahu (§ 10 zákona o zaměstnanosti), tedy výkon závislé práce v režimu zákoníku práce [srov. § 1 písm. a) uvedeného zákona].
19. V projednávaném případě je mezi účastníky řízení sporné, zda žalobce vykonával závislou práci. Žalobce tvrdí, že nikoliv, a v jeho případě se pouze seznamoval s pracovní agendou, a dále v této souvislosti žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgány se vůbec znaky závislé práce ve svých rozhodnutích nezabývaly. Žalovaná je naopak přesvědčena, že o nelegální výkon výdělečné činnosti v případě žalobce šlo.
20. S touto námitkou se soud nemohl neztotožnit. Předně je tato námitka zcela v rozporu s vlastními vyjádřeními žalobce v průběhu správního řízení, k čemuž soud v podrobnostech odkazuje na shrnutí jeho výsledku v bodě 11. výše, resp. na protokol o jeho výsledku ze dne 9. 8. 2020, čj. KRPA-206738-8/ČJ-2020-000022-ZAM, a již z tohoto důvodu jí lze považovat za účelovou. Žalobce totiž sám při výsledku uváděl, že na daném místě pracoval již druhý den. Správní orgán I. stupně se touto otázkou, byť na hranici stručnosti, zabýval na str. 4, kde citoval znění § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a poté stručně shrnul, že pro výkon pracovní činnosti úklidové práce v budově XY potřeboval žalobce oprávnění k zaměstnání, čehož nedostál, a tudíž tyto práce prováděl v rozporu se zákonem.

21. Žalovaná se touto otázkou pak zabývala na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Předně konkrétně zrekapitulovala zjištěné skutečnosti v průběhu správního řízení, a dospěla k závěru, že osobní výkon pracovní činnosti žalobce – zaměstnání – byl prokázán bez důvodných pochybností, a to zejména výpovědí žalobce. Žalobce tak na území ČR vykonával úklidové práce pro jinou osobu (firmu), která jej měla vyplácet, zadávala mu pracovní úkoly a přidělila pracovní pomůcky. Tuto činnost žalobce vykonával minimálně od 8. 8. 2020 do 9. 8. 2020, kdy byl zajištěn, jednalo se o výkon zaměstnání bez uzavřené smlouvy na základě ústní dohody, tedy o faktický výkon závislé práce. Dále se žalovaná též zabývala námitkou, kterou žalobce vznesl v rámci svého odvolání, a to, zda se jednalo o tzv. „práci na zkoušku“, přičemž dospěla k závěru, že tato otázka je z pohledu vedeného řízení nepodstatná, neboť s odkazem na § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a na § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, uvedla, že cizinec může být v ČR přijat do zaměstnání pouze pokud je držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, a dále, má-li platné povolení k zaměstnání a platné oprávnění k pobytu v ČR. Bylo přitom jednoznačně prokázáno, že žalobce vykonával práci osobně, ve vztahu k podřízenosti podléhal pokynům jiné osoby, na základě ústní dohody, za domluvenou odměnu, aniž by disponoval jakýmkoliv dokladem či povolením. Navíc, český právní řád institut „práce na zkoušku“ mimo pracovněprávní vztah ani nezná, a k tomu slouží institut „zkušební doby“ podle § 35 zákoníku práce. Žalobce se však svou osobní pracovní činností zapojil do pracovního procesu, kdy plnil úkoly spočívající v úklidových pracích.
22. Soud v této souvislosti připomíná zásadu jednoty správního řízení, dle které z pohledu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných správními orgány představuje správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení jeden celek (k tomu lze namátkou odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, ale i na mnohé další). Odvolací orgán tedy může v rámci svého řízení a rozhodnutí napravit případné drobné nedostatky v řízení či v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto ohledu tak soud přistupoval též k posuzování námitek žalobce, konkrétně k námitce nepřezkoumatelnosti, pokud jde o vypořádání se s jednotlivými znaky závislé práce, a s ní související námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se touto otázkou žalovaná podrobně zabývala, své úvahy opřela o důkazní materiál shromážděný ve správním spisu, k němuž měl žalobce také možnost se vyjádřit a navrhnout jeho doplnění, této možnosti však žalobce nevyužil. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobce vykonával činnost povahy závislé práce, rozhodně se nejednalo o nahodilou práci či práci na zkoušku, kterou právní řád ČR ani nezná. Ze spisového materiálu také zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce vykonával činnost, jež svým charakterem naplňuje znaky závislé práce.
24. Soud se s uvedeným posouzením výkonu pracovní činnosti žalobce, při které byl přistižen hlídkou cizinecké policie, jednoznačně ztotožnil, a v podrobnostech na něj odkazuje. V tomto ohledu nemá co žalované vytknout. V § 2 zákoníku práce, na který ostatně odkazuje i žalobce v žalobě, jsou vymezeny následující znaky závislé práce. Jedná se o práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně, je vykonávána za odměnu, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném

dohodnutém místě. Jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, shrnutého v bodě 21. výše, tyto znaky byly v případě činnosti, při jejímž výkonu byl žalobce dne 9. 8. 2020 přistižen, jednoznačně naplněny. Lze tak uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním – zaměstnáním, bez povolení k zaměstnání, naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců a byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění.

25. Soud s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců dále zdůrazňuje, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání nepochybně dopustil, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
26. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je naprosto dostačující a v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného a doloženého skutkového stavu. Soud přitom v dané věci neshledal, že by žalovaná překročila vymezené meze správního uvážení v souvislosti s uloženou délkou správního vyhoštění, nebo že by je zneužila, a žalobce v žalobě ani délku uloženého správního vyhoštění nijak nenamítal.

IV. Závěr a náklady řízení

27. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho

internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 16. června 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně